UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

16 päivänä huhtikuuta 2015 *

Tulliliitto — Tuontitullien kantaminen jälkikäteen — Taiwanista peräisin olevan glyfosaatin maahantuonti — Tulliasioitsijan esittämä tuontitullien peruuttamishakemus — Asetuksen (ETY) N:o 2913/92 239 artikla — Kohtuullistamislauseke — Erityistilanteen olemassaolo — Vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevat tulli-ilmoitukset — Virheelliset alkuperätodistukset — Ilmeisen laiminlyönnin käsite — Komission päätös, jossa se toteaa, ettei tullien peruuttaminen ole perustelua

Asiassa T-576/11,

Schenker Customs Agency BV, kotipaikka Rotterdam (Alankomaat), edustajinaan asianajaja J. Biermasz ja asianajaja A. Jansen,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään aluksi L. Keppenne ja F. Wilman, sittemmin A. Caeiros ja B.-R. Killmann, avustajanaan asianajaja Y. Van Gerven,

vastaajana,

jossa vaaditaan kumoamaan 27.7.2011 tehty komission päätös C (2011) 5208 lopullinen, jossa todettiin, ettei tuontitullien peruuttaminen ole perustelua käsiteltävänä olleessa tapauksessa (asia REM 01/2010),

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Frimodt Nielsen sekä tuomarit F. Dehousse ja A. M. Collins (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies J. Plingers,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 19.11.2014 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

tuomion

Tosiseikat

Glyfosaatin maahantuonnissa sovellettava polkumyynnin vastainen menettely

1 Glyfosaatti on maatalouden rikkakasvitorjunnassa ja kaupunki- ja teollisuusalueiden hoidossa käytettävän rikkakasvien torjunta-aineen perusaine.

2 Euroopan unionissa otettiin 4.9.1997 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1731/97 (EUVL L 243, s. 7) käyttöön väliaikainen polkumyyntitulli Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan glyfosaatin tuonnissa.

3 Tässä tuonnissa otettiin käyttöön 24 prosentin suuruinen lopullinen polkumyyntitulli lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan glyfosaatin tuonnissa ja käyttöön otetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 16.2.1998 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 368/98 (EUVL L 47, s. 1).

4 Euroopan yhteisöjen komissio ilmoitti 14.12.1999 päivätyllä kirjeellä jäsenvaltioille ”keskinäisen avunannon” puitteissa epäilevänsä, että unioniin suuntautuvassa glyfosaatin maahantuonnissa oli mahdollisesti sääntöjenvastaisuuksia. Kirjeeseen sisältyi Belgian tulliviranomaisten toimittamia tietoja, jotka koskivat vuosina 1998 ja 1999 maahantuotua glyfosaattia, jonka oli ilmoitettu olevan peräisin Taiwanista mutta jonka alkuperämaaksi oli paljastunut tosiasiassa Kiina. Kirjeeseen sisältyi myös Ranskan tulliviranomaisten toimittamia tietoja glyfosaatin tuonnista, josta tehdyissä ilmoituksissa oli käytetty virheellisiä tullinimikkeitä.

5 Komissio viittasi kirjeessä myös siihen, että se epäili glyfosaatin maailmanlaajuista tuotantoa koskevien tietojen ja kyseisen tuotteen tuontivirtojen analyysin perusteella, että Kiinassa tuotettua glyfosaattia oli siirretty sellaisiin kolmansiin maihin, jotka esiintyvät siitä huolimatta, ettei niiden tiedetty olevan glyfosaatin tuottajamaita, sellaisten maiden luettelossa, jotka veivät glyfosaattia unioniin ja vieläpä sellaisilla hinnoilla, jotka vastaavat Kiinassa tuotetun glyfosaatin viennissä käytettyjä hintoja. Euroopan petostentorjuntavirasto (OLAF) epäili näiden tietojen perusteella, että kyseessä saattaisi mahdollisesti olla jälleenlaivaus tai riittämätön jalostaminen, joka olisi saatettu suorittaa Taiwanissa, Thaimaassa, Singaporessa tai Malesiassa.

6 Kirjeeseen sisältyi luettelo Belgian kuningaskunnan ja Ranskan tasavallan ilmoittamiin sääntöjenvastaisuuksiin osallistuneista yhtiöistä ja luettelo lukuisista unioniin sijoittautuneista yhtiöistä, joiden osalta komissio on ilmaissut epäilyjään glyfosaatin unioniin suuntautuvan tuonnin osalta; niihin kuuluu yhtiö, joka on tuonut tässä asiassa kyseessä olevan glyfosaatin maahan.

7 Komissio pyysi kirjeessään jäsenvaltioita olemaan valppaina glyfosaatin tuonnin osalta ja suorittamaan tarkastuksia mahdollisten väärennettyjen alkuperätodistusten jäljittämiseksi. Komissio pyysi jäsenvaltioita myös toimittamaan jäljennökset vuosina 1998 ja 1999 suoritettuun glyfosaatin, jonka oli ilmoitettu olevan peräisin Malesiasta, Singaporesta, Thaimaasta ja Taiwanilta, tuontiin liittyvistä kaupallisista asiakirjoista ja kuljetusasiakirjoista sekä alkuperätodistuksista.

8 Komissio antoi European Glyphosate Associationin 26.3.2001 esittämästä pyynnöstä 8.5.2001 asetuksen (EY) N:o 909/2001, joka koski Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan glyfosaatin tuonnissa asetuksella N:o 368/98 käyttöön otettujen polkumyyntitoimenpiteiden väitettyä kyseisen glyfosaatin Malesiasta tai Taiwanista lähettämällä tapahtuvalla tuonnilla kiertämistä koskevan tutkimuksen vireillepanoa ja kyseisen tuonnin kirjaamisvelvoitetta (EUVL L 127, s. 35).

9 Komission tutkimuksen päätyttyä Euroopan unionin neuvosto antoi 28.1.2002 asetuksen (EY) N:o 163/2002 Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan glyfosaatin tuonnissa asetuksella (EY) N:o 368/98 käyttöön otetun lopullisen polkumyyntitullin laajentamisesta koskemaan Malesiasta tai Taiwanista tapahtuvaa glyfosaatin tuontia, riippumatta siitä, onko se ilmoitettu tullille Malesiasta tai Taiwanista peräisin olevana, sekä yhtä malesialaista ja yhtä taiwanilaista vientiä harjoittavaa tuottajaa koskevan tutkimuksen päättämisestä (EUVL L 30, s. 1).

Schenker Customs Agencyn esittämät tulli-ilmoitukset glyfosaatin vapaaseen liikkeeseen luovuttamista varten

10 Kantajana oleva Schenker Customs Agency BV jätti tulliasioitsijana 19.2.1999–19.7.2001 Alankomaiden tulliviranomaisille 52 tulli-ilmoitusta unioniin maahantuodun glyfosaatin luovuttamiseksi vapaaseen liikkeeseen.

11 Kantaja laati välillisen edustamisen nojalla ilmoitukset omissa nimissään Portugaliin sijoittautuneen Biermann-Schenker L[da] -nimisen yhtiön lukuun; Biermann-Schenker Lda:n toimeksiantajana oli tässä asiassa kyseessä olevan glyfosaatin maahantuonut yhtiö (jäljempänä maahantuoja).

12 Kaikissa ilmoituksissa ilmoitettiin, että glyfosaatti oli peräisin Taiwanista. Ilmoitukset laadittiin muun muassa Taiwanin kauppakamareiden antamien ja maahantuojan kantajalle toimittamien sellaisten alkuperätodistusten perusteella, joissa tavaran todistettiin olevan peräisin Taiwanista.

Portugalin tulliviranomaisten suorittamat tarkastukset

13 Portugalin tulliviranomaiset suorittivat tarkastuksia keskinäisen avunannon puitteissa 14.12.1999 päivätyn komission tiedonannon johdosta ja saatuaan Alankomaiden tulliviranomaisten toimittamat tiedot ja vaativat tietoja ja asiakirjoja maahantuojalta ja maahantuojan edustajana Portugalissa toimineelta Biermann-Schenker -nimiseltä yhtiöltä.

14 Portugalin viranomaiset päätyivät näiden tarkastusten jälkeen siihen, että kantajan vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevien tulli-ilmoitusten tueksi esittämät alkuperätodistukset, joissa alkuperämaaksi oli ilmoitettu Taiwan, eivät olleet uskottavia ja että oli olemassa asiakirjoja, jotka osoittivat maahantuojan olleen tietoinen siitä, että tuotu glyfosaatti oli peräisin Kiinasta. Portugalin viranomaiset laativat 18.10.2002 näistä toteamuksista kertomuksen. Kertomus toimitettiin OLAFille, joka toimitti sen Alankomaiden tulliviranomaisille 8.11.2002.

OLAFin delegaatio

15 Delegaatio koottiin erityisesti Alankomaiden viranomaisten pyynnöstä. Se koostui OLAFin ja tiettyjen muiden jäsenvaltioiden edustajista.

16 OLAFin delegaatio matkusti Taiwaniin 18.3–1.4.2003 väliseksi ajaksi tutkiakseen unioniin suuntautuvaa sellaisen glyfosaatin vientiä, jonka alkuperämaaksi oli ilmoitettu Taiwan mutta jonka epäiltiin olevan peräisin Kiinasta. Delegaation 2.6.2003 päivätyssä tarkastuskertomuksessa todettiin, että maahantuojan unioniin tuoma glyfosaatti, jonka alkuperäpaikaksi kantajan vapaaseen liikkeeseen luovutusta varten esittämissä tulli-ilmoituksissa oli ilmoitettu Taiwan, oli todellisuudessa peräisin Kiinasta.

17 Kertomuksessa todettiin, että glyfosaatti oli kuljetettu Kiinasta Hong Kongin kautta Kaouhsiung-nimiseen taiwanilaiseen satamaan, josta tavarat oli lähetetty edelleen unioniin uuden konossementin (bill of lading) ja Taiwanin kauppakamarin ja Taiwanin kauppakamari – Taipein kauppakamarin antamien sellaisten alkuperätodistusten perusteella, jotka ne olivat antaneet tavaroiden alkuperästä esitettyjen virheellisten ilmoitusten perusteella.

Alankomaalaisten tulliviranomaisten toimittama menettely

18 Alankomaiden tulliviranomaiset suorittivat 30.7, 3.8, 30.11. ja 14.12.2001 tarkastuksia kantajan tiloissa. Viranomaiset totesivat tarkastusten aikana, että suurimmassa osassa tutkimuksen kohteena olleesta glyfosaatin tuonnista tavara oli lastattu Kiinassa ja lähetetty sitten laivalla Taiwanin kautta Rotterdamiin (Alankomaat).

19 Alankomaiden tulliviranomaiset päätyivät näiden tarkastusten perusteella siihen, että kyseessä oleva glyfosaatti oli todellisuudessa peräisin Kiinasta eikä Taiwanista, joten maahantuonnista oli kannettava asetuksessa N:o 368/98 säädetty polkumyyntitulli. Alankomaiden tulliviranomaiset laativat 21.2.2002 kertomuksen, johon ne sisällyttivät näiden toteamusten pääkohdat. Kertomuksessa mainitaan muun muassa, että tarkastuksen päätteeksi oli pidetty 11.2.2002 kantajien edustajien kanssa päätösneuvottelu, ja todetaan, että kun tullitarkastaja oli pyytänyt edustajia esittämään kantansa tarkastuksen tuloksista tai tarkastusten mahdollisista seurauksista tai ehdottamaan joitakin niitä koskevia muutoksia, edustajat eivät halunneet vastata tullitarkastajan pyyntöön, koska he odottivat sisäisen tutkinnan tuloksia.

20 Alankomaiden tulliviranomaiset lähettivät 13.2., 2.5. ja 2.7.2002 kantajalle seitsemän tullien kantamista koskevaa päätöstä, joissa maksuunpantu tullien kokonaismäärä oli 1 696 303,17 euroa; määrä vastaa sellaisesta glyfosaatin tuonnista kannettavien polkumyyntitullien määrää, josta kantaja oli esittänyt vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevat tulli-ilmoitukset 19.2. ja 19.7.2001 välisenä aikana.

21 Kantaja esitti 9.12.2002 yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi) 239 artiklan nojalla Alankomaiden tulliviranomaisille hakemuksen, jossa se vaati niitä peruuttamaan sille maksettaviksi määrätyt polkumyyntitullit. Alankomaiden tulliviranomaiset kieltäytyivät 9.9.2004 tullien peruuttamisesta ja vahvistivat peruuttamisen epäämisestä tekemänsä päätöksen 6.9.2005.

22 Kantaja nosti näistä päätöksistä kanteen Rechtbank te Haarlemissa (Haarlemin alioikeus, Alankomaat), joka pysytti nämä päätökset 4.12.2008 antamissaan ratkaisuissa.

23 Kantaja valitti Rechtbank te Haarlemin ratkaisusta Gerechtshof te Amsterdamiin (Amsterdamin muutoksenhakutuomioistuin, Alankomaat). Gerechtshof te Amsterdam (tullijaosto), joka katsoi 18.12.2008 antamissaan tuomioissa, että kantajan tilanne voitiin rinnastaa 25.7.2008 annetun tuomion C.A.S. v. komissio (C-204/07 P, Kok. EU:C:2008:446) taustalla olevaan tilanteeseen, ja vaikka kantaja olikin syyllistynyt joidenkin asioiden osalta laiminlyöntiin, kantajaa ei voitu moittia vilpillisestä menettelystä tai ilmeisestä laiminlyönnistä, minkä takia peruuttamishakemus oli siirrettävä komissiolle tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1; jäljempänä täytäntöönpanoasetus) 905 artiklan perusteella. Gerechtshof te Amsterdam totesi näin ollen muutoksenhaun perustelluksi, kumosi Rechtbank te Haarlemin antamat tuomiot ja riitautetut tulliviranomaisten päätökset, joissa ne olivat kieltäytyneet peruuttamasta tulleja, ja velvoitti viranomaiset siirtämään asian komission käsiteltäväksi.

24 Alankomaiden tulliviranomaiset siirsivät asian täytäntöönpanoasetuksen 905 artiklan nojalla 18.2.2010 päivätyllä kirjeellä komission käsiteltäväksi ja pyysivät sitä ratkaisemaan, onko kantajalta vaadittujen tuontitullien peruuttaminen tullikoodeksin 239 artiklan nojalla perusteltua.

25 Komissio ilmoitti täytäntöönpanoasetuksen 906 a artiklan nojalla kantajalle aikovansa tehdä kantajan tekemästä tuontitullien peruuttamishakemuksesta kielteisen päätöksen ja antoi tälle tiedoksi vastaväitteensä. Kantaja esitti 1.6.2011 huomautuksensa näistä väitteistä.

26 Kantaja esitti huomautuksissaan, että se oli joutunut tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettuun erityistilanteeseen Alankomaiden ja Taiwanin viranomaisten ja komission menettelyn takia. Kantaja riitauttaa lisäksi komission toteamukset, joiden mukaan kyseessä olisi ilmeinen laiminlyönti erityisesti sen takia, että laskuihin oli merkitty ylimääräisiä kuljetuskustannuksia ja että asiakirjoihin sisältyy viitteitä, joiden mukaan glyfosaatti olisi lastattu laivaan Kiinan kansantasavallassa.

Riidanalainen päätös

27 Komissio teki monivaiheisen kirjeenvaihdon ja kantajan ja Alankomaiden tulliviranomaisten toimittamien lisäselvitysten ja täytäntöönpanoasetuksen 907 artiklassa tarkoitetun asiantuntijaryhmän suorittaman tutkinnan jälkeen 27.7.2011 päätöksen C (2011) 5208 lopullinen, jossa se totesi, ettei tuontitullien peruuttaminen ollut perustelua käsiteltävänä olleessa tapauksessa (asia REM 01/2010) (jäljempänä riidanalainen päätös).

28 Komissio tutki riidanalaisessa päätöksessä molemmat tullikoodeksin 239 artiklassa, luettuna yhdessä täytäntöönpanoasetuksen 905 artiklan kanssa, säädetyt edellytykset tullien peruuttamisen myöntämiselle eli yhtäältä sen, että tullin maksamisesta vastuussa olevan on oltava erityistilanteessa muihin samaa toimintaa harjoittaviin toimijoihin nähden, ja toisaalta sen, että tullin maksamisesta vastuussa oleva ei ole syyllistynyt vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin.

29 Komissio päätyi ensimmäisen edellytyksen osalta ensinnäkin siihen, että kantaja ei ollut erityistilanteessa sen johdosta, että Taiwanin viranomaiset olivat antaneet virheelliset alkuperätodistukset, koska tämän asian tosiseikat kuuluvat unionin polkumyyntitullien soveltamisalaan, jolla kolmansien maiden viranomaisilla ei ole ollenkaan toimivaltaa. Komissio katsoi toiseksi, ettei kantaja ollut joutunut erityistilanteeseen myöskään komission oman menettelyn takia, koska komissiolla ei ollut mitään velvollisuutta varoittaa tullin maksamisesta vastuussa olevia nyt esillä olevan asian kaltaisissa tapauksissa. Komissio viittaa vielä siihen, että se oli tiedottanut joulukuussa 1999 jäsenvaltioille epäilevänsä petosta glyfosaatin tuonnissa ja että OLAF oli lähettänyt vuonna 2003 delegaation Taiwaniin. Komissio katsoi kolmanneksi, ettei kantaja ollut joutunut erityistilanteeseen Alankomaiden viranomaisten menettelyn takia, sillä näillä viranomaisilla ei ollut tosiasiassa tietoa glyfosaatin tuontiin liittyvistä sääntöjenvastaisuuksista ennen tavaran maahantuontia ja ennen kyseisten vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevien tulli-ilmoitusten jättämistä.

30 Komissio totesi toisesta edellytyksestä, että tässä asiassa sovellettava lainsäädäntö ei ollut erityisen monitahoinen. Lisäksi kantaja oli vakiintuneessa asemassa olevana tulliasioitsijana suhteellisen kokenut toimija ja se oli jo esittänyt aikaisemmin muita vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevia tulli-ilmoituksia glyfosaatin – mukaan lukien Kiinasta peräisin olevan glyfosaatti – maahantuonnin osalta. Komissio totesi lisäksi, ettei kantaja ollut suorittanut kaikkia tarvittavia toimenpiteitä varmistuakseen, että sen esittämät ilmoitukset ovat oikeita, koska se ei ollut ilmaissut mitään epäilyjä glyfosaatin todellisen alkuperän osalta, vaikka tietyistä laskuista kävi ilmi, että tuote oli lähtenyt Shanghaista (Kiina) ja vaikka Taiwanin kauppakamareiden antamissa alkuperätodistuksissa oli epäjohdonmukaisuuksia. Komissio päätyi näiden seikkojen perusteella siihen, ettei kantaja ollut näyttänyt noudattaneensa kaikkea sitä huolellisuutta, jota tavallisesti voidaan vaatia tullialan ammattilaiselta, ja että peruuttamisen myöntämiseksi vaadittava toinen edellytys ei ollut näin ollen täyttynyt tässä asiassa.

31 Komissio päätti tässä tilanteessa, ettei vaadittu tuontitullien peruuttaminen ollut perustelua.

Menettely ja asianosaisten vaatimukset

32 Kantaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 10.11.2011 toimittamallaan kannekirjelmällä nyt esillä olevan kanteen.

33 Kun unionin yleisen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin, esittelevä tuomari nimettiin kuudenteen jaostoon, jolle tämä asia näin ollen siirrettiin.

34 Unionin yleinen tuomioistuin (kuudes jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn.

35 Osapuolten suulliset lausumat ja niiden unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin antamat vastaukset kuultiin 19.11.2014 pidetyssä istunnossa.

36 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen

— toteaa, että maksettavaksi vaadittujen tuontitullien peruuttaminen on perusteltua

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

37 Unionin yleisen tuomioistuimen suulliseen kysymykseen antamassaan vastauksessa kantaja luopui istunnossa toisesta vaatimuksesta, mikä merkittiin istuntopöytäkirjaan.

38 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

39 Kantaja esittää kanteensa tueksi kuusi kanneperustetta. Viiden ensimmäisen kanneperusteen mukaan komissio on rikkonut tullikoodeksin 239 artiklaa siten, että se katsoi ensin virheellisesti, ettei kantaja ollut erityistilanteessa ja että tämä oli syyllistynyt ilmeiseen laiminlyöntiin, ja päätti sen jälkeen virheellisesti, ettei kantajan vaatima tullien peruuttaminen ollut perusteltua. Kuudennen kanneperusteen mukaan riidanalainen päätös on perusteltu puutteellisesti, koska siinä ei ole otettu huomioon kaikkia niitä tosiseikkoja ja olosuhteita, joihin kantaja on vedonnut.

Tuontitullien peruuttamismenettelyä koskevat alustavat huomiot

40 On korostettava, että tullikoodeksin 239 artiklassa säädettyä mekanismia, sellaisena kuin sitä on täsmennetty ja kehitetty edelleen täytäntöönpanoasetuksen 905 artiklassa, on pidettävä poikkeuksena.

41 Tullikoodeksin 239 artiklan sanamuodon mukaan ”[t]uonti- – – tullit voidaan palauttaa taikka peruuttaa – – tilanteissa, jotka – – johtuvat olosuhteista, joissa ei voida osoittaa asianomaisen syyllistyneen vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin.”

42 Tämä säännöstä on kehitetty edelleen täytäntöönpanoasetuksen 905 artiklassa, jossa säädetään, että jäsenvaltion tulliviranomaiset, jotka vastaanottavat tuontitullien peruuttamishakemuksen, siirtävät sen komissiolle, jotta hakemus ratkaistaan säädettyä menettelyä noudattaen, jos hakemukseen on ”liitetty näyttö mahdollisesta erityistilanteesta, jonka taustalla olevissa olosuhteissa ei voida osoittaa asianomaisen syyllistyneen vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin”.

43 Oikeuskäytännössä on todettu, että tuontitullien peruuttamis- tai palauttamismenettelyn tavoitteena on muun muassa rajoittaa tullien jälkikäteen maksaminen tapauksiin, joissa jälkikäteen maksaminen on perusteltua ja yhteensopivaa perusperiaatteiden, kuten luottamuksensuojan periaatteen, kanssa (ks. vastaavasti tuomio 11.11.1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, Kok., EU:C:1999:548, 54 kohta, ja määräys 1.10.2009, Agrar-Invest-Tatschl v. komissio, C-552/08 P, Kok., EU:C:2009:605, 52 kohta).

44 Lisäksi vakiintuneesta oikeuskäytännöstä käy ilmi, että tullien palauttamis- ja peruuttamismekanismi on yleinen kohtuullistamislauseke, jonka on tarkoitus kattaa erityisesti poikkeukselliset tilanteet (ks. tuomio 30.11.2006, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods v. komissio; tuomio T-382/04, EU:T:2006:369, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tuontitullien palauttaminen tai peruuttaminen, jotka voidaan myöntää vain nimenomaisesti säädettyjen edellytysten täyttyessä ja nimenomaisesti säädetyissä tilanteissa, muodostavat täten poikkeuksen tavanomaisesta tuonti- ja vientijärjestelmästä ja että tällaista palauttamista tai peruuttamista koskevia säännöksiä on tulkittava suppeasti (tuomio 17.2.2011, Berel ym., C-78/10, Kok., EU:C:2011:93, 46 kohta; ks. em. tuomio Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods v. komissio, EU:T:2006:369, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

45 Tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitetusta erityistilanteesta on kyse silloin, kun asian olosuhteista käy ilmi, että tullin maksamisesta vastuussa oleva on poikkeuksellisessa tilanteessa suhteessa muihin samaa toimintaa harjoittaviin toimijoihin ja että – ellei näitä olosuhteita olisi ollut – tullin maksamisesta vastuussa olevalle ei olisi aiheutunut haittaa siitä, että nämä tuontitullit kirjataan tileihin jälkikäteen (ks. vastaavasti tuomio 25.2.1999, Trans-Ex-Import, C-86/97, Kok., EU:C:1999:95, 22 kohta ja tuomio 19.2.1998, Eyckeler & Malt v. komissio, T-42/96, Kok., EU:T:1998:40, 132 kohta).

46 Komission on siten otettava huomioon kaikki merkitykselliset tosiseikkoja koskevat tiedot arvioidessaan, muodostavatko asian olosuhteet erityistilanteen, jossa asianomaisen ei voida osoittaa syyllistyneen ilmeiseen laiminlyöntiin tai vilpilliseen menettelyyn (ks. tuonti- tai vientitullien palauttamisesta tai peruuttamisesta 2.7.1979 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1430/79 (EYVL L 175, s. 1) 13 artiklan tulkinnasta analogisesti tuomio 11.7.2002, Hyper v. komissio, T-205/99, Kok., EU:T:2002:189, 93 kohta).

47 Tämän asian asianosaisten esittämät kanneperusteet ja perustelut on tutkittava edellä olevien seikkojen valossa.

Viisi ensimmäistä kanneperustetta, jotka koskevat tullikoodeksin 239 artiklan rikkomista

Erityistilanteen olemassaolo

48 Kantaja esittää ensimmäisessä kanneperusteessaan, että komissio on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, ettei kantaja ollut tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitetussa erityistilanteessa, vaikka Alankomaiden tulliviranomaiset olivat tehneet tullien kantamista koskevat päätökset ilman, että ne olisivat kuulleet kantajaa ennen päätösten tekemistä ja vaatineet tuontitulleja maahantuojalta liian myöhään, ja vaikka kantaja oli tuohon aikaan Alankomaihin sijoittautuneen tulliasioitsijan ominaisuudessa tosiasiassa velvollinen toimimaan kyseisen asiakkaan välillisenä edustajana.

49 Tästä on todettava, että tullikoodeksin 239 artiklassa ja täytäntöönpanoasetuksen 905 artiklassa säädetyn kaltaisen kohtuullistamislausekkeen säännösten tarkoituksena on ainoastaan tarjoa mahdollisuus siihen, että tietyissä erityisissä olosuhteissa, joissa ei kyse ilmeisestä laiminlyönnistä tai vilpillisestä menettelystä, talouden toimijat voidaan vapauttaa sellaisten tullien maksamisesta, joiden maksamisesta ne ovat vastuussa, mutta näillä säännöksillä ei pyritä kyseenalaistamaan periaatteellista velvollisuutta itse tullivelan maksamiseen tai siihen liittyvää menettelyä. Unionin aineellisen tullilainsäädännön soveltaminen kuuluu nimittäin kansallisten tulliviranomaisten yksinomaiseen toimivaltaan (tuomio 6.7.1993, CT Control (Rotterdam) ja JCT Benelux v. komissio, C-121/91

ja C-122/91, Kok., EU:C:1993:285, 45 kohta). Kansallisten tulliviranomaisten tekemät päätökset, joissa ne ovat soveltaneet kansallista oikeutta, voidaan riitauttaa tullikoodeksin 243 artiklan nojalla kansallisissa tuomioistuimissa, jotka voivat saattaa asian SEUT 267 artiklan nojalla unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi (tuomio 16.7.1998, Kia Motors ja Broekman Motorships v. komissio, T-195/97, Kok., EU:T:1998:181, 36 kohta ja tuomio 13.9.2005, Ricosmos v, komissio, T-53/02, Kok., EU:T:2005:311, 165 kohta).

50 Maksamisesta vastuussa oleva, joka vaatii komission täytäntöönpanoasetuksen 905 artiklan mukaisen menettelyn päätteeksi tekemän päätöksen kumoamista, voi näin ollen vedota tehokkaasti vain sellaisiin perusteisiin ja perusteluihin, joilla se pyrkii osoittamaan, että kyseessä on erityistilanne tai ettei se ole syyllistynyt ilmeiseen laiminlyöntiin tai vilpilliseen menettelyyn. Maksamisesta vastuussa oleva ei voi esittää kyseistä päätöstä vastaan perusteita tai perusteluja, joilla se pyrkii osoittamaan, että toimivaltaisten kansallisten viranomaisten tekemät päätökset, joilla ne velvoitetaan maksamaan riidanalaiset tullit, ovat lainvastaisia (ks. vastaavasti määräys 28.2.2012, Schneider España de Informática v. komissio, T-153/10, Kok., EU:T:2012:94, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

51 Tässä asiassa kantajan väitteellä, jonka mukaan Alankomaiden viranomaiset olisivat osoittaneet sille tullien kantamista koskevat päätökset antamatta tälle mahdollisuutta esittää etukäteen tehokkaasti huomautuksensa, pyritään pääasiallisesti riitauttamaan näiden viranomaisten toteuttaman menettelyn laillisuus ja siten siitä seuranneiden tullien kantamista koskevien päätösten laillisuus. Sillä seikalla, että kantaja oli esittänyt komissiolle tämän väitteen sen osoittamiseksi, että se on tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitetussa erityistilanteessa, ei ole tämän kannalta mitään merkitystä, koska komissio ei ole toimivaltainen tutkimaan täytäntöönpanoasetuksen 905 artiklan mukaisessa menettelyssä kansallisten tulliviranomaisten päätösten laillisuutta. Tästä seuraa, että kyseistä väitettä ei voida käyttää riidanalaisen päätöksen riitauttamiseen nyt esillä olevan kanteen yhteydessä.

52 Lisäksi Alankomaiden tulliviranomaisten tullien kantamisesta tekemissä ja kantajalle osoitetuissa päätöksissä on ainoastaan kyse kantajalle tehdystä ilmoituksesta, jonka mukaan Alankomaiden tulliviranomaiset ovat kirjanneet jälkikäteen tileihin sellaisen olemassa olevan tullivelan, joka on syntynyt tullikoodeksin 201 artiklan 2 kohdan mukaan silloin, kun kantajan esittämät tulli-ilmoitukset hyväksyttiin vastaanotetuiksi. Tullikoodeksin 201 artiklan 3 kohdan nojalla kantaja oli lisäksi koko velan velallinen mukaan lukien tuontitullit, joita ei ollut saatu kannetuiksi siksi, että kantaja oli ilmoittanut laatimissaan ilmoituksissa maahantuodun glyfosaatin alkuperämaaksi Taiwanin eikä oikeaa alkuperämaata Kiinaa ja että tähän tuontiin oli siten sovellettava polkumyyntitullia.

53 Koska jälkitarkastusten perusteella pystyttiin toteamaan, että polkumyyntitulleja oli jätetty virheellisesti soveltamatta, kansallisten tulliviranomaisten oli periaatteessa kannettava jälkitullauksin ne tullit, jotka olivat jääneet kantamatta tuonnin yhteydessä (ks. analogisesti tuomio 14.5.1996, Faroe Seafood ym., C-153/94 ja C-204/94, Kok., EU:C:1996:198, 16 kohta).

54 Alankomaiden tulliviranomaisten 30.7, 3.8, 30.11. ja 14.12.2001 kantajan tiloissa suoritettujen tarkastusten päätteeksi 21.2.2002 laatimasta kertomuksesta käy ilmi, että kantajan edustajien kanssa oli pidetty 11.2.1002 tutkimuksen päättämistä koskeva neuvottelu. Kertomuksesta käy myös ilmi, että tarkastaja oli pyytänyt kantajan edustajia esittämään huomionsa ja että edustajat olivat ilmoittaneet suorittavansa sitä ennen sisäisen tutkinnan. Asiakirja-aineistosta ilmenee kuitenkin, ettei Alankomaiden tulliviranomaisille toimitettu tämän jälkeen vastauksia yhteenkään tarkastajan kysymyksistä.

55 Kantajan väitteistä, joiden mukaan Alankomaiden tulliviranomaisten tekemät päätökset tullien kantamisesta oli toimitettu maahantuojalle liian myöhään, on todettava, että väitteillä pyritään pääasiallisesti riitauttamaan Alankomaiden tulliviranomaisten tekemät päätökset, jotka kuuluvat aineellisen tullilainsäädännön eivätkä täytäntöönpanoasetuksen 905 artiklassa säädetyn menettelyn, jota koskeva toimivalta kuuluu komissiolle, alaan. Näitä väitteitä ei voida siten käyttää riidanalaisen päätöksen riitauttamiseen nyt esillä olevan kanteen yhteydessä.

56 On palautettava vielä mieleen, että tullikoodeksin 201 artiklan 3 kohdan mukaan tuontitullien velallisena on tavaranhaltija ja edustuksessa myös henkilö, jonka puolesta tulli-ilmoitus tehdään. Lisäksi tullikoodeksin 213 artiklassa säädetään, että silloin, kun yhtä tullivelkaa kohti on useita velallisia, velalliset ovat yhteisvastuullisesti vastuussa tullivelan maksamisesta. Näin olen Alankomaiden tulliviranomaisia ei voida moittia siitä, että ne olivat osoittaneet tullien kantamista koskevat päätökset kantajalle tämän tulliasioitsijan ja näin ollen tullivelallisen ominaisuudessa. Sillä, että Alankomaiden tulliviranomaiset osoittivat myöhemmin tullien kantamista koskevat päätökset maahantuojalle, ei ole tämän kannalta mitään merkitystä. Se, että maahantuoja tuli maksukyvyttömäksi ennen kuin tulliviranomaisten tekemissä tullien kantamispäätöksissä määrätyt tullit oli maksettu ja ennen kuin kantaja pystyi perimään tältä nämä saatavat, kuuluu tulliasioitsijan toiminnan harjoittamiseen erottamattomasti liittyviin riskeihin. Tästä seuraa, että kantajan ei voida katsoa joutuneen tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettuun erityistilanteeseen maahantuojalle vuonna 2003 osoitettujen tullien kantamispäätösten eikä kantajan tämän osalta esittämien olosuhteiden johdosta.

57 Kantajan väitteestä, jonka mukaan se on joutunut erityistilanteeseen siksi, että se oli Alankomaissa tulliasioitsijoihin sovellettavan järjestelmän nojalla velvollinen esiintymään maahantuojan välillisenä edustajana, on todettava, että tällainen järjestelmä kuuluu Alankomaiden tullimenettelylainsäädännön alaan.

58 Tässä on palautettava mieleen, että tullikoodeksin 5 artiklan 2 kohdan mukaan edustus tulliviranomaisessa tullikoodeksissa säädettyjen toimien ja menettelyiden suorittamista varten voi olla suoraa silloin, kun edustaja toimii toisen nimissä ja lukuun, tai välillistä silloin, kun edustaja toimii omissa nimissään mutta toisen lukuun. Saman säännöksen mukaan jäsenvaltiot voivat rajoittaa oikeutta tulli-ilmoitusten tekemiseen jäsenvaltion alueella säätämällä, että ilmoitusten tekijän on oltava ammattitoimintaansa jäsenvaltion alueella harjoittava tulliasioitsija. Näin ollen Alankomaissa sovellettava järjestelmä, jossa säädetään sekä suorasta että välillisestä edustamisesta, perustuu yhteen tullikoodeksissa itsessään jäsenvaltioille tarjotuista mahdollisuuksista. Koska kyseistä järjestelmää, jossa säädetään erityisistä edellytyksistä silloin, kun ilmoitusten esittäjänä on kyseiseen maahan sijoittautunut tulliasioitsija, sovelletaan kaikkiin Alankomaihin sijoittautuneihin tulliasioitsijoihin, kantaja ei voi vedota siihen, että se on joutunut tämän järjestelmän takia tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettuun erityistilanteeseen.

59 Edellä esitetyn perusteella kantajan ensimmäinen kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

60 Kantaja väittää toisessa kanneperusteessaan, että se on joutunut erityistilanteeseen virheelliset alkuperätodistukset antaneiden Taiwanin kauppakamareiden menettelyiden takia.

61 Tullikoodeksin 62 artiklan mukaan tavaranhaltijan (ts. ilmoittajan) tehtävänä on toimittaa kaikki asiakirjat ja tiedot, jotka tarvitaan, jotta tulliviranomaiset voivat soveltaa relevanttia tullimenettelyä, mukaan lukien tavaroiden alkuperän perusteella mahdollisesti sovellettavat polkumyyntitullit.

62 Tästä on palautettava mieleen oikeuskäytäntö, jonka mukaan luottamus sellaisten alkuperätodistusten pätevyyteen, jotka osoittautuvat vääriksi, väärennetyiksi tai kelpaamattomiksi, ei sellaisenaan muodosta erityistilannetta, jonka perusteella tullien peruuttaminen olisi perusteltua (määräys 1.7.2010, DSV Road v. komissio, C-358/09 P, EU:C:2010:398, 81 kohta; ks. analogisesti tuomio 13.11.1984, Van Gend & Loos ja Expeditiebedrijf Bosman v. komissio, 98/83 ja 230/83, Kok., EU:C:1984:342, 13 kohta ja tuomio 10.5.2001, Kaufring ym. v. komissio, T-186/97, T-187/97, T-190/97–T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97–T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 ja T-147/99, Kok., EU:T:2001:133, 234 kohta). Jälkitarkastuksilta häviäisi nimittäin suuri osa niiden tehosta, jos peruuttamisen myöntämisen perusteena voisi yksistään olla tällaisten todistusten käyttäminen. Päinvastaisesta ratkaisusta saattaisi seurata, että talouden toimijoilla olisi vähemmän intoa toimia huolellisesti ja että julkinen talous joutuisi kantamaan riskin, joka kuuluu pääasiallisesti talouden toimijoille (ks. vastaavasti tuomio 18.1.1996, SEIM, C-446/93, Kok., EU:C:1996:10, 45 kohta).

63 Oikeuskäytännöstä ilmenee sitä paitsi, että se, että jäsenvaltion tulliviranomaiset ryhtyvät tullien jälkikantoon silloin, jos alkuperätodistukset osoittautuvat pätemättömiksi tämän maan viranomaisten myöhemmin suorittamissa tarkastuksissa, on tavanomainen kaupalliseen toimintaan kuuluva riski, joka huolellisen ja säännöksistä perillä olevan talouden toimijan on otettava huomioon (ks. analogisesti edellä 46 kohdassa mainittu tuomio Hyper v. komissio, EU:T:2002:189, 114 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

64 Polkumyyntitulleista, jotka komissio tai neuvosto ovat asetuksella ottaneet käyttöön kolmansista maista peräisin olevien tuotteiden osalta, on tärkeää palauttaa mieleen, että kyseisen kolmannen maan viranomaiset eivät millään tavoin osallistu tällaisen asetuksen täytäntöönpanoon eikä niille uskota minkäänlaisten tarkastus- tai valvontatehtävien suorittamista siten, että tullin maksamisesta vastuussa oleva voisi näiden seikkojen perusteella pitää näitä viranomaisia ”toimivaltaisina” tällaiseen unionin lainsäädäntöön kuuluvien aspektien osalta.

65 Tässä asiassa maahantuotavan glyfosaatin alkuperämaaksi ilmoitettiin kantajan laatimissa ilmoituksissa Taiwan. Kantaja esitti näissä ilmoituksissa mainitun glyfosaatin alkuperän tueksi Taiwanin kauppakamareiden antamat ja maahantuojan sille toimittamat alkuperätodistukset. Alankomaiden tulliviranomaisten suorittamien jälkitarkastusten seurauksena ilmeni, ettei alkuperätodistuksissa ilmoitettu tuodun glyfosaatin todellista alkuperää. Kantajan ei voida kuitenkaan katsoa joutuneen erityistilanteeseen sen seikan takia, että nämä todistukset osoittautuivat pätemättömiksi. Se, että kantaja tukeutui tulliviranomaisille tulliselvitettyjen tavaroiden alkuperän todistamiseksi näihin todistuksiin, on tavaranhaltijan suorittama valinta, jonka se teki täyttääkseen velvollisuutensa ilmoittaa tuotujen tavaroiden alkuperä tulliviranomaisille. Tähän valintaan sisältyy tulliasioitsijan toiminnan harjoittamiseen erottamattomasti liittyviä riskejä, joiden on jäätävä siten tulliasioitsijan eikä julkisen talouden kannettaviksi. Jos tullivelan maksamisesta vastuussa olevan voitaisiin katsoa joutuvan – kuten kantaja väittää – näiden olosuhteiden takia erityistilanteeseen, jonka perusteella polkumyyntitullien peruuttaminen olisi perusteltua, talouden toimijoilla ei olisi mitään intressiä varmistautua tulliviranomaisille esitettyjen ilmoitusten ja asiakirjojen todenperäisyydestä.

66 Edellä sanottua ei voida kyseenalaistaa sen perusteella, että komissio on päätynyt niissä päätöksissä, joihin kantaja on vedonnut, siihen, että tullien peruuttaminen etuusjärjestelmässä oli perusteltua, koska kolmannen maan viranomaiset – jotka oli erityisesti hyväksytty tämän järjestelmän nojalla – olivat antaneet useiden vuosien ajan vääriä alkuperätodistuksia ilman, että niiden osalta olisi toimitettu jälkitarkastusta ja että maahantuojia, jotka eivät olleet toimineet petollisella tai huolimattomalla tavalla, olisi varoitettu.

67 Kuten komissio totesi aivan oikein riidanalaisessa päätöksessään, nämä päätökset on tehty tullietuuskohtelujärjestelmien yhteydessä ja näissä päätöksissä olevia toteamuksia kolmansien maiden viranomaisten toimista ei voida siirtää koskemaan nyt käsiteltävänä olevan asian, joka ei kuulu tällaisen järjestelmän vaan polkumyyntitullien alaan, olosuhteita.

68 Lisäksi on todettava, että nyt esillä olevassa asiassa ei ole näytetty, missä määrin ja millä perusteella kauppakamarit, joiden väitetään antaneen kyseessä olevat alkuperätodistukset, voitaisiin katsoa tämän osalta toimivaltaisiksi viranomaisiksi.

69 Tässä yhteydessä on palautettava mieleen oikeuskäytäntö, jonka mukaan järjestelmässä, johon ei sisälly etuuskohtelua, mukaan lukien tapaukset, joissa polkumyyntitullit tulevat sovellettaviksi, kolmannen maan viranomaisen antamalla todistuksella ei ole mitään merkitystä siltä osin kuin kyse on kyseisten tavaroiden etuuskohteluun oikeuttamattomasta alkuperästä (ks. vastaavasti tuomio 16.12.2010, HIT Trading ja Berkman Forwarding v. komissio, T-191/09, EU:T:2010:535, 43 kohta).

70 Edellä olevien seikkojen perusteella kantajan esittämä toinen kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

71 Kantaja esittää kolmannessa kanneperusteessaan pääasiallisesti, että komissio katsoi virheellisesti, ettei kantaja ollut joutunut komission menettelyn – eli sen, että komissio oli laiminlyönyt koordinointi- ja valvontavelvollisuutensa tässä asiassa suoritetuissa tutkimuksissa – takia tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettuun erityistilanteeseen.

72 On todettava, että komissiolla on asetuksella N:o 368/98 käyttöön otetun polkumyyntitullin, jonka kiertäminen oli syynä Alankomaiden tulliviranomaisten tekemiin tullien kantamispäätöksiin, soveltamisessa rajoitetumpi toimivalta kuin edellä 23 kohdassa mainittuun tuomioon C.A.S. v. komissio (EU:C:2008:446), johon kantaja vetoaa, johtaneessa asiassa. Komissiolla oli nimittäin tuossa asiassa kolmannen maan kanssa tehdyn assosiaatiosopimuksen perusteella erityisiä velvollisuuksia ja sille oli annettu sopimuksessa myös oikeuksia velvollisuuksien täyttämistä varten. Sitä koskeva velvollisuus, että kyseiseen tuontiin on sovellettava polkumyyntitulleja, kuuluu pääsääntöisesti jäsenvaltioiden tulliviranomaisille. Komissiolla on kuitenkin – sille kuuluvan perussopimusten ja unionin johdetun oikeuden valvojatehtävän takia yleensä ja sen keskeisen tehtävän, joka sillä on unionin tullioikeuden soveltamisen valvonnassa, takia erityisesti – koordinointi- ja valvontavelvollisuuksia erityisesti mahdollisten rikkomusten yhteydessä suoritetuissa tutkimuksissa.

73 Komissio toimitti tässä asiassa 14.12.1999 aluksi jäsenvaltioille keskinäisen avunannon puitteissa käytössään olevat tiedot mahdollisesta polkumyyntitullien kiertämisestä Kiinasta peräisin olevan glyfosaatin tuonnissa.

74 Komissio avusti – kuten edellä olevassa 13–15 kohdassa on selostettu – erityisesti OLAFin välityksellä Portugalin ja Alankomaiden tulliviranomaisia niiden tutkimuksissa siten, että se koordinoi näiden viranomaisten toimia ja toimitti niille myös tutkimuksista saadut merkitykselliset tiedot. OLAF kokosi vielä tämän koordinointityön seurauksena tarkastusdelegaation, joka matkusti Taiwaniin.

75 Komissio antoi sitten asetuksen N:o 909/2001, jolla se aloitti oman tutkimuksensa Kiinasta peräisin olevassa glyfosaatin tuonnissa käyttöön otettujen polkumyyntitullien kiertämisestä. Komissio antoi tutkimuksen päätteeksi asetuksen N:o 163/2002, jolla laajennettiin Kiinasta peräisin olevan glyfosaatin tuonnissa sovellettava tulli koskemaan Taiwanista ja Malesiasta tulevan glyfosaatin tuontia.

76 Toisin kuin kantaja väittää, käsiteltävänä olevan asian tosiseikoista ilmenee näin ollen, että komission toteuttamat tai sen tuella toteutetut menettelyt toteutettiin sitä mukaa kuin kansallisten viranomaisten ja OLAFin suorittamien tutkimusten eri vaiheissa paljastui tietoja mahdollisesta tullien kiertämisestä.

77 Tässä on lisäksi tärkeää korostaa sitä, että komissiolle täten asetettuihin velvollisuuksiin ei kuulu velvollisuutta ilmoittaa maahantuojille tai tulliasioitsijoille komission käytettävissä olevista tiedoista eikä varoittaa niitä silloin, kun sillä epäilyksiä niiden toteuttamien liiketoimien suhteen, kuten oikeuskäytännössä on todettu (ks. vastaavasti edellä 46 kohdassa mainittu tuomio Hyper v. komissio (EU:T:2002:189, 126 kohta). Tästä seuraa, että komissio on täyttänyt koordinointi- ja valvontavelvollisuutensa sen asetuksen, jolla tässä asiassa sovellettavat polkumyyntitullit otettiin käyttöön, täytäntöönpanon yhteydessä.

78 Lisäksi on selvää, että komissio käynnisti kansallisten viranomaisten keskinäisen avunannon puitteissa suorittamat tutkimukset toimittamalla jäsenvaltiolle 14.12.1999 päivätyllä tiedoksiannolla tiedot kahden jäsenvaltion sille ilmoittamista yksittäisistä sääntöjenvastaisuuksista ja ilmaisemalla epäilyksensä, jotka perustuivat sillä tuolloin käytettävissä olleisiin yleisiin tietoihin.

79 Komission menettelyä ei voida pitää tässä tapauksessa virheellisenä sen johdosta, että kantaja oli tehnyt 52 tulli-ilmoitusta ennen kuin kansalliset ja OLAFin tutkimukset oli saatettu loppuun.

80 Komissio päätyi täten aivan oikein riidanalaisessa päätöksessään siihen, ettei kantaja ollut joutunut tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettuun erityistilanteeseen komission menettelyn johdosta.

81 Näin ollen kantajan kolmas kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

82 Kantaja esittää neljännessä kanneperusteessaan, että komissio katsoi virheellisesti, ettei kantaja ollut joutunut erityistilanteeseen siksi, että Alankomaiden tulliviranomaiset olivat reagoineet liian myöhään eivätkä ne toimineet asianmukaisella tavalla yhteistoiminnassa glyfosaatin tuontiin liittyvissä tutkimuksissa.

83 Tästä on palautettava mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että silloin kun tulliviranomaisilla ei tosiasiassa ole tietoa tuontia koskevista sääntöjenvastaisuuksista eivätkä ne anna tietoisesti näiden sääntöjenvastaisuuksien jatkua siksi, että sääntöjenvastaisuudet saataisiin paremmin paljasteluiksi, maksamisesta vastuussa oleva ei joudu tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettuun erityistilanteeseen sen takia, että tulliviranomaiset hyväksyvät vastaanotetuiksi näitä tavaroita koskevat tuonti-ilmoitukset (ks. vastaavasti edellä 69 kohdassa mainittu tuomio HIT Trading ja Berkman Forwarding v. komissio, EU:T:2010:535, 101 ja 102 kohta).

84 Ensinnäkin 14.12.1999 päivätystä komission kirjeestä käy tässä asiassa ilmi, että komissiolla oli käytössään joitakin Belgian ja Ranskan viranomaisten sille toimittamia yleisiä tietoja ja esimerkkejä, jotka se toimitti edelleen jäsenvaltioille sitä varten, että nämä viranomaiset voisivat suorittaa tutkimuksia ja paljastaa mahdollisia kiertämistoimia.

85 On todettava, että komissio pyysi kirjeessään kansallisia viranomaisia olemaan tarkkaavaisia ja keräämään lisätietoja. Vaikka glyfosaatin tuojayhtiöiden luettelo oli otettu mukaan kirjeeseen, kirjeeseen ei sisältynyt määrättyjen yhtiöiden osalta sellaisia riittävän konkreettisia viitteitä, joilla olisi voitu perustella se, että kansalliset viranomaiset toteuttavat välittömästi erityistoimia kyseisten yhtiöiden tai niiden suorittamien liiketoimien osalta.

86 Toiseksi käsiteltävässä asiassa ei ole kyse etuusjärjestelmistä tai sellaisten assosiaatiosopimusten tai muiden sopimusten yhteydessä suoritetuista toimista, joiden mukaan sellaista tehtävää suorittamaan määrättyjen toimivaltaisten viranomaisten on sovellettava erityisiä valvontajärjestelmiä. Yleisessä järjestelmässä suoritettavassa tuonnissa, josta kannetaan polkumyyntitulleja, sekä komissiolla että kansallisilla tulliviranomaisilla on huolellisuus- ja valvontavelvollisuus sen osalta, että siinä sovelletaan unionin oikeutta. Tällainen velvollisuus ei kuitenkaan tarkoita niissä tapauksissa, joissa on olemassa 14.12.1999 päivättyyn kirjeeseen sisältyvien tietojen kaltaisia tietoja, että tulliviranomaisten olisi tarkistettava fyysisesti ja systemaattisesti kaikki kirjeessä mainittujen yhtiöiden unionin tullialueelle saattamat glyfosaattilähetykset. Tulliviranomaiset eivät olleet myöskään velvollisia varottamaan näitä yhtiöitä, koska kirjeessä olleet tiedot olivat luonteeltaan yleisiä.

87 Toisin kuin kantaja väittää 7.9.1999 annetun tuomion De Haan (C-61/98, Kok., EU:C:1999:393) perusteella, käsiteltävänä olevan asian tosiseikkojen perusteella ei voida päätyä siihen, että Alankomaiden tulliviranomaiset olivat siitä huolimatta, että niillä oli 14.12.1999 päivätyn komission kirjeen jälkeen täsmälliset tiedot kantajan esittämissä tulli-ilmoituksissa todetuista sääntöjenvastaisuuksista, antaneet tietoisesti kantajan jatkaa näiden ilmoitusten esittämistä. Sitä paitsi kyseisestä tuomiosta käy ilmi, ettei tulliviranomaisilla, joille on ilmoitettu petoksen mahdollisuudesta, ole velvollisuutta varoittaa toimijaa siitä, että tämä saattaa joutua maksamisvelvolliseksi kyseisen petoksen takia, vaikka kyseinen toimija olisi toiminut vilpittömässä mielessä (ks. vastaavasti em. tuomio De Haan, EU:C:1999:393, 36 kohta).

88 Kolmanneksi on todettava, että asiakirja-aineistosta ilmenee, että Alankomaiden tulliviranomaiset suorittivat ensimmäisen tarkastuksen kantajan tiloissa 30.7.2001 eli muutamia päiviä sen jälkeen kun kantaja oli esittänyt 19.7.2001 viimeisen tulli-ilmoituksen kyseessä olevista riidanalaisista tulli-ilmoituksista. Kuitenkin näiden viranomaisten 21.2.2002 laatimasta kertomuksesta käy ilmi, että ne pystyivät toteamaan sääntöjenvastaisuudet, joiden johdosta tullien kantamista koskevat päätökset sitten tehtiin, vasta kantajan tiloissa suoritettujen tarkastusten jälkeen.

89 Asiakirja-aineistosta ilmenee myös, että tiedot, jotka Alankomaiden viranomaiset olivat saaneet tutkimuksien kuluessa, toimitettiin komissiolle, joka puolestaan toimitti ne Portugalin tulliviranomaisille. Myös OLAFin suorittama tutkimus Taiwaniin lähetetty delegaatio mukaan lukien käynnistettiin Alankomaiden tulliviranomaisten vaatimuksesta. Tämä seikat osoittavat, että Alankomaiden tulliviranomaisilla oli aktiivinen rooli, kun ne suorittivat omia tutkimuksia tapahtuneeksi epäillyn polkumyyntitullin kiertämisen osalta ja toimivat koordinoidusti yhdessä muiden tulliviranomaisten ja OLAFin kanssa.

90 Edellä olevien seikkojen perusteella on todettava, että komissio katsoi perustellusti, että kantaja ei ollut joutunut tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettuun erityistilanteeseen Alankomaiden tulliviranomaisten menettelyn takia.

91 Näin ollen kantajan neljäs kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

92 Edellä olevien seikkojen perusteella on päädyttävä siihen, että komissio ei ole tehnyt oikeudellista virhettä, kun se katsoi riidanalaisessa päätöksessä, ettei kantaja voinut joutua erityistilanteeseen yhdenkään sen esittämän seikan johdosta ja että ensimmäinen tullikoodeksin 239 artiklassa säädetystä kahdesta kumulatiivisesta edellytyksestä ei näin ollen täyttynyt tässä asiassa.

Vilpillisen menettelyn tai ilmeisen laiminlyönnin olemassaolo

93 Kantajan viidennessä kanneperusteessa kiistetään komission arviointi, jonka mukaan kantaja oli menetellyt huolimattomasti; komissio oli katsonut tämän seikan perusteella, että tullikoodeksin 239 artiklan toinen edellytys ei täyttynyt tässä asiassa.

94 Täytäntöönpanoasetuksen 905 artiklan 3 kohdasta käy ilmi, että kun komissio tutkii tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettujen edellytysten täyttymistä, sen on analysoitava kaikki merkitykselliset tiedot, joihin sisältyvät kyseisen toimijan menettelyyn liittyvät tiedot, erityisesti tämän ammatillinen kokemus, vilpitön mieli ja sen osoittama huolellisuus.

95 Tästä on palautettava mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan arvioitaessa sitä, onko kyseessä tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettu ilmeinen laiminlyönti, on otettava huomioon erityisesti niiden säännösten monitahoisuus, joiden noudattamatta jättäminen on johtanut tullivelan syntymiseen, sekä kyseisen toimijan ammatillinen kokemus ja hänen huolellisuutensa (ks. tuomio 27.9.2005, Common Market Fertilizers v. komissio, T-134/03 ja T-135/03, Kok., EU:T:2005:339, 135 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

96 Näiden periaatteiden valossa on tutkittava ne seikat, jotka komissio on ottanut huomioon tullikoodeksin 239 artiklan toista edellytystä koskevassa tutkimuksessaan.

97 Koska komission näkemystä, jonka mukaan tässä asiassa sovellettavat normit eivät ole monitahoisia, ei ole riitautettu, tässä on tutkittava ne kaksi muuta arviointiperustetta, joita komissio on käyttänyt riidanalaisessa päätöksessä.

98 Toimijan ammatillista kokemusta koskevan arviointiperusteen osalta on tutkittava, onko kyseessä sellainen talouden toimija, jonka liiketoiminta muodostuu olennaisilta osiltaan tuonti- ja vientitoimista, ja onko hän jo hankkinut jonkin verran kokemusta näissä toimissa (edellä 95 kohdassa mainittu tuomio Common Market Fertilizers v. komissio, EU:T:2005:339, tuomion 140 kohta).

99 Tässä asiassa on todettava – kuten komissio on esittänyt riidanalaisen päätöksen 54 kohdassa ilman että kantaja olisi kiistänyt asian paikkansapitävyyttä –, että kantajana oleva yhtiö on toiminut tullialalla vuodesta 1971 lähtien, mikä tekee siitä kokeneen toimijan vientitoimien ja unioniin suuntautuvien

tuontitoimien alalla. Tästä seuraa erityisesti, että polkumyyntitulleja koskevan järjestelmän erityispiirteet eivät ole sille tuntemattomia varsinkaan kun tässä asiassa sovellettava erityisjärjestelmä ei ole millään tavoin erityisen monitahoinen, kuten komissio on todennut riidanalaisessa päätöksessä.

100 Lisäksi on niin, kuten komissio on todennut riidanalaisen päätöksen 54 kohdassa ilman, että kantaja olisi kiistänyt asian paikkansapitävyyttä, että kantaja oli jo laatinut tässä asiassa kysymyksessä olevalle asiakkaalle eli maahantuojalle jo ennen riidanalaisten vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevien tulli-ilmoitusten laatimista tulli-ilmoituksia glyfosaatin tuontia varten, Kiinasta peräisin oleva glyfosaatin tuonti mukaan lukien. Komissio totesi riidanalaisessa päätöksessä myös, että kantaja oli laatinut lokakuussa ja marraskuussa 1997 – eli vähän sen jälkeen kun väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Kiinasta peräisin olevan glyfosaatin tuonnissa annettu asetus N:o 1731/97 oli tullut 6.9.1997 voimaan – kolmesti maahantuojalle ilmoituksia Singaporesta peräisin olevan glyfosaatin tuontia varten.

101 Näin ollen komissio on pitänyt perustellusti kantajaa kokeneena toimijana tullikoodeksin 239 artiklan soveltamista varten.

102 Kantajan huolellisuuden tutkimisen osalta on todettava ensinnäkin, että tullikoodeksin 62 artiklasta ilmenee, että tulliviranomaisille tehtävien ilmoitusten on sisällettävä kaikki tiedot ja asiakirjat, jotka tarvitaan, jotta tavaroille ilmoitettavaa tullimenettelyä koskevia säännöksiä voidaan soveltaa. Lisäksi täytäntöönpanoasetuksen 199 artiklasta ja kyseisen asetuksen liitteestä 37 ilmenee, että tavaranhaltijan allekirjoittaman ilmoituksen toimittaminen tullitoimipaikkaan merkitsee sitoutumista vastuuseen ilmoituksessa olevien tietojen oikeellisuudesta ja liiteasiakirjojen aitoudesta.

103 Lisäksi tullikoodeksin 5 artiklassa tarkoitetun kaltaisesta välillisen edustuksen järjestelmästä seuraa, että välillinen edustaja, sikäli kuin se toimii omissa nimissään mutta toisen lukuun, on vastuussa tulliviranomaisille tekemistään ilmoituksista.

104 Oikeuskäytännöstä ilmenee tästä, että tulliasioitsija vastaa harjoittamansa toiminnan luonteen vuoksi tuontitullien maksamisesta ja tulliviranomaisille esittämiensä asiakirjojen sääntöjenmukaisuudesta (edellä 49 kohdassa mainittu tuomio CT Control (Rotterdam) ja JCT Benelux v. komissio, EU:C:1993:285, 37 kohta, ja tuomio 18.1.2000, Mehibas Dordtselaan v. komissio, T-290/97, Kok., EU:T:2000:8, 83 kohta).

105 Riidanalaisesta päätöksestä käy tässä asiassa ilmi, että komissio on ottanut huomioon seuraavat seikat. Ensinnäkin komissio on todennut riidanalaisen päätöksen 56 ja 57 kohdassa, että Alankomaiden tulliviranomaiset olivat todenneet kantajan toimitiloissa toimittamiensa tarkastusten aikana, että 8.5, 26.6. ja 24.8.2000 päivättyihin ilmoituksiin oli liitetty kuljetuslaskuja, joissa lähtösatamaksi oli merkitty Kiinassa sijaitseva Shanghai. Asiassa ei ole kuitenkaan kiistetty sitä, että laskut koskevat kyseisten ilmoitusten kohteena olevan glyfosaatin tuonnin aikana syntyneitä kustannuksia ja että niissä on viittauksia Shanghaihin lähtösatamana. Tämän suhteen ei ole merkitystä sillä, onko kyse lisäseisontakustannuksesta vai varsinaisista kuljetuskustannuksista, koska niistä käy selvästi ilmi, että glyfosaatti oli lähtenyt Shanghain satamasta.

106 Toiseksi on niin, että komissio on katsonut riidanalaisen päätöksen 58 kohdassa, että 22.8.2000 laadittuihin kolmeen ilmoitukseen oli liitetty Kiinaan sijoittautuneiden yhtiöiden laatimia pakkausluetteloita. Asiassa ei ole kuitenkaan kiistetty sitä, että nämä pakkausluettelot koskivat samoja glyfosaattilähetyksiä kuin edellä mainitut ilmoitukset, joiden konossementeissa ilmoitetaan tavaroiden vastaanottopaikaksi ja laivaussatamaksi Kaohsiung (Taiwan) ja joista Taiwanin kauppakamarin antamat alkuperätodistukset on saatu. Lisäksi on todettava, että näissä kolmessa ilmoituksessa itsessään ilmoitettiin tavaroiden lähtömaaksi Kiina, mitä kantaja ei ole kiistänyt.

107 Kolmanneksi on todettava, että komissio on korostanut riidanalaisen päätöksen 61 kohdassa, että alkuperätodistuksissa itsessään oli epäjohdonmukaisuuksia, jotka oli havaittu Alankomaissa toimitettujen kansallisten menettelyiden kuluessa. Lisäksi Alankomaiden tulliviranomaisten kokoonpanemasta asiakirja-aineistosta ja kantajan esittämistä riidanalaisten alkuperätodistusten jäljennöksistä käy ilmi, että todistuksissa on epäjohdonmukaisuuksia, kuten se, että niissä ei ole päivämääriä tai rekisteröintinumeroita, että samoja rekisteröintinumeroita on käytetty todistuksissa, jotka koskevat eri päivämääriä, ja että samassa todistuksessa on päällekkäin laitettuja rekisteröintinumeroita tai että merkintä ”alkuperäinen” on merkitty leimasimella ainoastaan joihinkin näistä todistuksista.

108 Kuten komissio on todennut riidanalaisen päätöksen 54 kohdassa, huomioon on otettava se, että kantaja oli tehnyt vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevat tulli-ilmoitukset Kiinasta peräisin olevan glyfosaatin osalta maahantuojan lukuun ennen kuin asetus N:o 1731/97 väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönotosta tästä maasta peräisin olevan glyfosaatin tuonnissa tuli voimaan ja että kantaja oli vaihtanut vähän tämän päivän jälkeen maata, josta se toi glyfosaattia.

109 Komissiota ei voida näin ollen arvostella siitä, että se oli katsonut edellä olevien seikkojen perusteella, että kantajan kaltaisella hyvin vakiintuneessa asemassa olevalla tulliasioitsijalla olisi täytynyt vähintäänkin olla epäilyjä tuodun glyfosaatin todellisen alkuperän osalta.

110 Kantajan huolimattomuus on sitäkin suurempi, jos se ei ole lisäksi – kuten se itse toteaa – tutkinut itse tai saanut nähtäväkseen kyseisiin ilmoituksiin liittyviä laskuja ja pakkausluetteloita ennen kuin se esitti ilmoitukset tulliviranomaisille siitä huolimatta, että se on täytäntöönpanoasetuksen 199 artiklan nojalla tavaranhaltijana vastuussa näissä ilmoituksissa olevien tietojen oikeellisuudesta. Kuten komissio toteaa täysin oikein, ilmoitusten toimittamiseksi ja relevantin dokumentaation kokoamiseksi suoritettavat kantajan sisäiset menettelyt sekä sen konsernin yhtiörakenteen erityispiirteet eivät ole sellaisia perusteita, joiden johdosta se voisi vapautua tulliasioitsijan tehtäviinsä erottumattomasti kuuluvista velvollisuuksistaan ja jättää seuraukset unionin talousarviosta vastattaviksi.

111 Jos kantaja on saanut jo esittämiinsä ilmoituksiin liittyvän dokumentaation, josta käy ilmi, että ilmoituksissa oli annettu paikkansapitämättömiä tietoja erityisesti tuotujen tavaroiden alkuperästä, se olisi voinut korjata ilmoitukset tai toteuttaa toimenpiteitä epätarkkuuksien toistumisen estämiseksi.

112 Kantaja ei lisäksi voi vedota siihen, että se teki ilmoitukset ainoastaan asiakkaansa antamien ohjeiden mukaisesti ja tämän sille toimittaman dokumentaation perusteella, koska se vastaa yksin tulliasioitsijana ilmoitusten oikeellisuudesta ja todenperäisyydestä. Kuten edellä 104 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä käy ilmi, tulliasioitsija ei voi linnoittautua asiakkaan toimien taakse oikeuttaakseen tällä tuontitullien peruuttamisen.

113 Kantajan väitteet, joilla se rinnastaa tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitetun ilmeisen laiminlyönnin tai vilpillisen menettelyn puuttumista koskevan edellytyksen ylivoimaisen esteen käsitteeseen, on hylättävä täytäntöönpanoasetuksen 905 artiklassa säädetyn ja edellä 95 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä, joissa määritellään ne seikat, jotka ovat merkityksellisiä tämän edellytyksen tutkimista varten, vahvistettujen periaatteiden perusteella.

114 Kantaja ei voi vedota niihin seikkoihin, joiden perusteella Gerechtshof te Amsterdam kumosi Rechtbank te Haarlemin tuomiot. Näiden perusteluiden mukaan komission tehtävänä on täytäntöönpanoasetuksen 905 artiklan nojalla määritellä se, onko pyydetty tullien peruuttaminen perusteltua. Gerechtshof te Amsterdam päätti tämän perusteella, että asia on siirrettävä komission käsiteltäväksi. Komission antaman päätöksen laillisuuden arviointi kuuluu sitten unionin yleiselle tuomioistuimelle.

115 Tästä seuraa, että – kun otetaan huomioon kaikki tämän asian merkitykselliset seikat ja erityisesti se, että kyseessä olevat normit eivät ole monitahoisia, kantajan kokemus ja viitteet siitä, että kantaja oli menetellyt huolimattomasti – komissio ei ole tehnyt harkintavaltaansa käyttäessään oikeudellista virhettä katsoessaan, että tullikoodeksin 239 artiklassa säädetty toinen edellytys, joka koskee ilmeisen laiminlyönnin tai vilpillisen menettelyn puuttumista, ei ole täyttynyt tässä asiassa.

116 Näin ollen kantajan esittämä viides kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

Kuudes kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden loukkaamista

117 Kantaja esittää kuudennessa kanneperusteessaan pääasiallisesti, että riidanalaista päätöstä ei ole perusteltu riittävästi tiettyjen sellaisten seikkojen osalta, jotka kantaja oli esittänyt ja jotka koskivat erityisesti komission, Alankomaiden viranomaisten ja Taiwanin viranomaisten menettelyä.

118 Oikeuskäytännöstä käy ilmi, että SEUT 296 artiklan mukainen perusteluvelvollisuus määräytyy kyseisen toimen luonteen mukaan ja niissä on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimen tehneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimi koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimen laillisuuden. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, sillä tutkittaessa sitä, täyttävätkö toimen perustelut SEUT 296 artiklan vaatimukset, on otettava huomioon sen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. tuomio 30.4.2009, komissio v. Italia ja Wam, C-494/06 P, Kok., EU:C:2009:272, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

119 Tässä asiassa riidanalaisesta päätöksestä käy ilmi, että komissio on tutkinut kantajan sille 1.6.2011 esittämissä huomautuksissa olevat väitteet, joista on laadittu yhteenveto edellä olevassa 26 kohdassa.

120 Komissio on nimittäin selittänyt riidanalaisessa päätöksessä, miksi se katsoi, ettei kantaja ollut joutunut erityistilanteeseen komission menettelyn takia. Se on viitannut siihen, ettei sillä ollut velvollisuutta valvoa Taiwanin kauppakamareiden todistusten antamista tai ilmoittaa glyfosaatin maahantuojille epäilyksistään. Lisäksi komissio on selvittänyt glyfosaatin tuonnissa suoritettujen tutkimusten yhteydessä sen ja kansallisten tulliviranomaisten välillä ollutta vuorovaikutusta. Komissio on ottanut lisäksi kantaa Gerechtshof te Amsterdamin unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä esittämiin huomioihin.

121 Komissio on esittänyt riidanalaisessa päätöksessä myös ne syyt, joiden perusteella se katsoi, ettei kantaja ollut joutunut tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettuun erityistilanteeseen Taiwanin kauppakamareiden tai Alankomaiden viranomaisten menettelyiden takia.

122 Komissio on lisäksi tutkinut riidanalaisessa päätöksessä ne seikat, joita se piti merkityksellisinä sen päätelmän tekemistä varten, ettei tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettu toinen edellytys täyttynyt, jolloin se vetosi erityisesti siten, ettei kantaja ollut osoittanut noudattaneensa kaikkia sitä huolellisuutta, jota odotetaan hyvin vakiintuneessa asemassa olevalta tullialan ammattilaiselta.

123 Näin ollen riidanalaiseen päätökseen sisältyvät selvästi ne syyt, joiden perusteella komissio katsoi, ettei kantaja ollut tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitetussa erityistilanteessa ja ettei tässä artiklassa oleva ilmeisen laiminlyönnin ja vilpillisen menettelyn puuttumista koskeva edellytys täyttynyt.

124 Tästä seuraa, että kantajan esittämä kuudes kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

125 Tämän vuoksi kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

126 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Schenker Customs Agency BV vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se velvoitetaan korvaamaan Euroopan komission oikeudenkäyntikulut.

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä huhtikuuta 2015.

Allekirjoitukset